

A FÖLD ÉS A VILÁGMINDENSÉG TEREMTÉSE, FUNKCIÓJA ÉS MAGYARÁZATA

Bevezetés:

Az 1800-as évek második felétől megkezdte „diadalmenetét” a materializmus – áthatva a természettudományos gondolkodást.

Marx és Darwin tanainak tükrében egy csapásra nevetségessé vált a Biblia. A tudomány félre söpörte a teremtés hat napos történetét, az embert pedig az evolúció csúcstermékének tekintette – a majom közvetlen leszármazottjaként. E talajon kinőtt társadalomtudomány egy új – „modern” és „igazságos” – társadalom vízióját alapozta meg. Filozófiai művek születtek - megalapozandó a „modern ember” gondolkodását, mely „művek” a vallást, az istenhitet az avitt mesék és legendák világába száműzték. Sor került az emberi társadalom mesterseges – az új ideológián alapuló – átalakításának nagyszabású, korszakalkotó kísérletére, melynek eredményét ma már ismerjük. A tudomány és a hit végérvényesen szétvált.

Az újkori fogyasztói társadalom eluralkodott. A „polgári demokrácia” típusú modellje Európát gyakorlatilag meghódította, és tovább hódít szerte a világon...

Valamilyen „csoda” folytán az istenhit mégis „makacsul” megmaradt *(Természetesen ez nem a véletlen műve). A vallások erkölcsi intelmeit és a síron túli életre vonatkozó ígéreteit bár erősen visszaszorította (szinte magánéleti intimitás szintjére) de legyőzni soha nem tudta a szekularizálódott világ.*

Joggal vetődik fel a kérdés: Isten miért hallgat? Miért kullog a középkori helyzethez hasonlóan a vallás és hittudomány a „valódi” tudományos gondolkodás mögött? Van e „tudományos” teremtéstörténet és isteni kinyilatkoztatás? Miért kell a hívő embereknek szinte szégyenkezniük „tudománytalan” jámbor felfogásuk miatt? Miért nem lehet „komoly” társaságban a hitről beszélni? Hiszen Maga Jézus ígérte, amikor búcsúzott tanítványaitól: *”Még sok mondanivalóm volna, de nem vagyok hozzá eléggé erősek. Hanem amikor eljön az igazság lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra” (Jn16.12-13).*

Szeretnénk nyomatékkal hangsúlyozni, hogy Isten nem hagyta magára a modern embert – megválaszolatlan kérdéseivel. Az 1800-as évek második felében elindult szellemi kiáradás („Harmadik kijelentés”) keretében a feltámadó materializmus szellemi legyőzése

érdekében a prófétai kinyilatkoztatással azonos „módszerrel” a tudományos gondolkodás számára teljes és logikus választ adott az ember sorskérdéseire (mely válasz még inkább alátámasztotta a keresztény hit hatalmas ragyogó erejét). Hatalmas és meggyőző volt a szellemi kiáradás, neves tudós testületek kételkedő tagjai számára is egyértelmű és meggyőző erővel (a forrás hitelességének vizsgálatát illetően). A „*Szellem ,erő, anyag*” c. hatalmas alapmű mellett több nyilatkozat is egyöntetű tanítást nyújt a teremtés és a kozmosz hiteles magyarázatára. E tanításokat a hivatalos felekezetek érdemi vizsgálat nélkül mereven elutasítják, - a „hit védelmében”, egyszer és mindenkorra befejezettnek tekintett isteni kinyilatkoztatás feltételezett vélelmével. E vallási vezetői **magatartás következtében szaporodnak a zavaros eredetű, „tudományos” alapú szekták (UFÓ és egyéb külső megmentés elméletek).**

I. AZ ŐSTEREMTÉS

1. A szellemvilág teremtése és fejlődése

Isten szellem, végtelen hatalmának és örök természetének szükségszerű következménye a teremtés. „Anyagi” kifejeződése az ősvilágosság, melyhez párosuló teremtőerő által önálló és egyedi személyiséggel, örök élettel és *relatív teremtőerővel* rendelkező szellemek teremtésére került sor (ennek mikéntjét emberi fogalmakkal lehetetlen megközelíteni). Mindegyikük egyéni rendeltetéssel, „névvel”, és a tökéletességre jutás lehetőségével kezdte meg örök életét. Az isteni bölcsesség a tökéletességre fejlődést plántálta teremtményeibe, akik tiszták, büntől és szenvedéstől mentesek voltak. Feladatuk Isten törvényeiben való munkálkodás volt, mely önmagában boldogságot, folyamatos fejlődést és *relatív isteni hatalom* elérését jelentő tökéletességre jutást eredményezett. Mindez természetesen emberi fogalmakkal mérhetetlen - erőről erőre, boldogságról boldogságra való - haladást jelentett számukra. Munkálkodásuk emberi fogalmakkal leegyszerűsítve: a Teremtő támaszaiként, az Ő elgondolásával és akaratával egységben, *szellemi fluidok* (érzések, akaratú erők és megnyilvánulások) „termelése” volt. Ezzel hozzájárultak a holt „semmi” életre keltéséhez és az élet örök - a „semmit” megtermékenyítő – szakadatlan kiáradásához. Mindez az ember számára felfoghatatlan, csodálatos és harmonikus fejlődési folyamat volt. A Teremtő Mennyei Atya törvényeiben munkálkodó szellemek tiszták voltak, de tökéletességre jutásukhoz „vé-

gig” kellett dolgozniuk a számukra kijelölt pályát, melyben erőben, hatalomban és dicsőségben a teljességre juthattak. Az isteni *teremtés lényegéhez* tartozik a tökéletességre jutó fejlődés csíráinak elhelyezése teremtményeiben, melyek az isteni törvények érlelő „napsugarában” érhetik el érettségüket (tökéletességüket), egyben üdvösségüket. Ekkor már a végtelen Teremtő hatalmas támaszaiként *relatív* isteni hatalommal egész világok vezetése van rájuk bízva.

A szakadatlanul növekvő és élettel telített mindenség központja, ura és irányítója az Örök Mennyei Atya. Csodálatos harmóniában és munkálkodásban „első” teremtésű szellemgyermekével az életet, boldogságot árasztja. Ezáltal a *semmiből valami, a nem létezésből létezés keletkezik*.

2. Szellembukás és a következmények.

Az első teremtésű szellemek tisztában voltak feladatukkal, a Mennyei Atya parancsaival. Egy részük mégis eltért munkálkodásának törvényes pályájától. Hatalmuk, erejük folytán önálló formában folytatták a teremtést. Tisztaságuk ellenére a *kísértés* lopózott szellemi tudatukba, mivel a tökéletességre jutást még nem érték el: Istentől független saját teremtés lehetőségének kísértése által az *engedetlenség*. Mindez tökéletlenségükből (=még el nem ért tökéletesség) eredő azon a tévedésből táplálkozott, hogy saját erejük és hatalmuk elegendő a teremtés önálló folytatására és a mindenség saját elgondolás szerinti kiterjesztésére. Ugyanis a siker, hatalom és öröm mellett nagyfokú szabadság (=szabad akarat) volt osztályrészük. E szabad akarat - mely az egyéni boldogság és a tökéletességre jutás lényegi alapja - egyben a *kísértés veszélyét* is jelentette számukra, anélkül, hogy bármilyen külső kísértő erő működött volna.

Az egyéni teremtési kísérletek megbontották a mindenség addig harmonikus kiteljesedését. Hiszen az Egy, Örök, Mindenható Atya tökéletes terve csak az Ő törvényeiben való egységes munkálkodással, akaratának tökéletes akarása által fejlődhetett zavartalanul. E tökéletes alárendelődés (az emberi logikával ellentétben) nem csorbítja a szabad akaratot, hanem annak éppen isteni dimenziókra való kiterjesztését eredményezi, mint ahogy azt látjuk Jézus hatalmas küldetésében.

A harmónia megbomlása emberi fogalmakkal nehezen kifejezhető módon „*sűrűsödéseket*” idézett elő a szabad, átjárható, világos és élettel telített mindenség egyes részein. Ez gátolta az isteni fény, élet és szeretet kiáradását. Egyben korlátozni kezdte a szellemek mozgás-

szabadságát, akik ily módon még több hibát elkövetve, elfáradva, fokozatosan elveszítették tájékozódó képességüket. Egy részük - felismerve a törvénytelen út hiábavalóságát - tévedését belátva és okulva a tapasztalatokból visszatért a törvényes útra, és ugyanott folytatta tevékenységét, ahol korábban kilépett a törvényből. Persze közben a hűen maradtak nagyobb előrehaladásra tettek szert...

Másik részük azonban nem akarta elfogadni tévedését, makacsul folytatta a törvénytelen utat. *Tökéletlenségük folytán a gőg* jelent meg szívükben, ami önismeretük torzulásához és tájékozódó képességük fokozatos csökkenéséhez vezetett. *Téves és törvénytelen munkálkodásuk „sűrű” áthatolhatatlan káoszt eredményezett.* Mindez emberi fogalmakkal felfoghatatlan „tér” és „idő” dimenziókban zajlott (csak a megértés kedvéért használjuk e fogalmakat). A káoszban gőg és tehetetlen düh közepette vergődtek, mígnem öntudatukat is elvesztve halálszerű állapotba kerültek. Isten örökéletű teremtményeiként létüket nem veszítették el, de saját erejük teljesen kimerült (a sötétség nem engedte át az éltető világosságot). A káosz fogságába kerültek.

A bölcs és szerető Mennyei Atya számolt az engedetlenséggel. Kegyelmi szózata az engesztelődés és szeretet éltető erejét törvényrendszeren keresztül munkába állította. Törvényeivel körbe fogta a káoszt. Hét lenyűgöző (újra-) teremtési korszak keretében a *káosz megsűrűsödött „anyagát” anyagi világok formájában kiemelte a sötétségből, az anyagba fagyott „halálos” álom állapotában lévő bukott szellemekkel együtt.* Ettől azonban még *az anyag maga törvénytelen, megsűrűsödött szellemi fluidok konglomerátuma, míg az anyagi világ (-ok) Isten bölcsességének és szeretetének bizonyosságai.* E világok lakhelyül és egyben munkaterületül szolgáltak a bukott szellemek részére. Feladatuk a törvényes munkálkodás során (e világok működését meghatározó törvények keretei között) az anyag újra „szellemesítése”. Ezáltal önmaguk előrehaladása, majd visszatérés a tiszta szellemi tökéletesedés korábban elhagyott törvényes útjára. E világok vezetését az „időközben” tökéletességre jutott, hűn maradt első teremtésű szellemek látták (látják) el.

A teremtő szakadatlanul áramló *életerejének és csodálatos törvényeinek* egyik szemmel látható jele az *evolúció*, mely megnyilatkozási lehetőséget ad az anyaggá „sűrűsödött” szellemfluidok (=érzések, gondolatok és törekvések) törvényes formában való kifejeződéséhez - az Istenből folyamatosan kiáradó *élet princípium által.* A téves és elho-

mályosult materialista szemlélet ezt az anyag saját fejlődésének tulajdonítja. A Mindenható végtelen és dicsőséges műveként az anyagi mindenségben végig haladó „élethullám” folyamatosan váltja meg az anyagot.

E vázlatos kép még nem teljes az anyagi mindenség struktúrájának és az emberi létnek magyarázatához, ezért azt a következő pontban ismertetjük.

3. A világmindenség és az anyagi mindenség felépítése

Az emberi fogalmak korlátos volta miatt fizikai analógiák használatára kényszerülünk a mindenség vázlatos megértéséhez. De tudnunk kell, hogy a *tér és idő dimenziók* csak a bukottság egy bizonyos mélysége *alatti* szellemek számára jelentenek adekvát működési közeget. A mindenség felépítésében az anyagi és csillagászati fogalmak is csak a megértést szolgáló analógiák, ámbar – mint később látni fogjuk – a bukottság különböző fokozatai felé folyamatos az átmenet az ősanyag-félsanyag- anyagi fokozatok között (csak ez utóbbi érzékelhető a fizikai síkon testet öltött ember számára).

Ugyanígy a teremtő és teremtettség hármasság tagozódása fogalmak híján csak analógiákkal írható le az emberi világunkban:

Szellem az örök tudat intellektus és mozgató központ

Erő a szellem által kifejtett hatás

Anyag az amire az erőhatás irányul, elfogadva azt valamilyen „produktum” jön létre (pl *szellem-fluid*: gondolati, akarat és érzés megnyilvánulás).

Isten szelleme a mindenség központja, a végtelen hatalom, intellektus szeretet és bölcsesség „hordozója”.

Isten ereje az akarata által kinyilvánított *teremtőerő*,

Isten „anyagi” megnyilvánulása az ősvilágosság, melyben a teremtőerő hatására – emberi fogalmakkal leírhatatlan módon – önálló és örök léttel rendelkező, a *hármassággal* felruházott szellemek hívatnak életre, a Teremtő egy-egy gondolata szerint, a fejlődés és tökéletességre jutás csírájával. Az egyéni „név” az az örök léttel rendelkező isteni szikra, melynek a mindenségben meghatározott rendeltetést kell betöltenie.

A mindenség központja a Teremtő Mennyei Atya, kinek szeretete, életet adó világossága szakadatlanul árad a mindenségre, étellel telítvén azt.

Törvényes (hűen maradt) szellemgyermekai a teremtés támaszai, akik tökéletes egységben (de önálló tudattal, akarattal) kiveszik részüket a teremtésből. „Isteni” hatalmuk és teremtőerejük azonban relatív, mivel az Atyától nyerik azt. *E hűen maradt, és tökéletességre jutott szellemek lakhelyei, és törvényes szellemfluidjainak hordozói az ősnapok*, melyek éltető „világossága” és „melege” az Atyáéval teljes egységben „besugározza” és *élteti a mindenséget* (ismét hangsúlyozzuk a fizikai fogalmak képletes alkalmazását). Innen kaptak küldetést az első teremtésű szellemek a káosz rendezésére.

Az ősnapok „vonzása” és éltető „sugárzásának” hatására a Teremtő bölcs törvényei közepette kezdetét vette *a káoszból való kibontakozás* folyamata, melynek során az ősnapok körül „keringő” világcsírák, majd világok fejlődtek ki. Ez új világalakulások fejlődését tehát a hűn maradt - kiválóvá és hatalmassá fejlődött - első teremtésű szellemek (messiások) irányították, akik feladata az ellentét megváltása volt erejükkel és intelligenciájukkal. Az ellentét tehát törvénybe foglaltatott. **Az újonnan fejlődő világok hét nagyszerű világfokozaton keresztül haladtak a messiások irányítása alatt. E hét fokozat mai fogalmainkkal leegyszerűsítve magába foglalta a földtörténeti korok analógiájára a mikroszervezetek, sejtek, növényi és állati életformák kifejlesztését a megfagyott fluidokból („anyag”-ból). Végül sejtesített élő fluid burokokban megtörténhetett a korábban megdermedt fluidban mozgásuktól és öntudatuktól megfosztott ellentét szellemek életre ébresztése. A Biblia teremtéstörténete képi formában mindezt a maga nagyszerűségében mutatja be.** (Azonban még itt se gondoljunk az általunk ismert sűrű „anyag”-ra).

Az életre ébredt *szellemek egy része* töredelmesen belátta tévedését és teljes erővel munkálkodott a törvényes úton, szellemesítvén világát elérte tökéletességét. Az ősnapok körül keringő világok *másodrendű napokká* fejlődtek, e szellemek törvényes lakhelyeként.

Másik részük viszont megátalkodott és szembe fordult a törvénnyel, a megátalkodottságban, tagadásban „kiválóságra” tett szert. Most már korábbi tévedésével szemben *tudatosan* Isten nélküli birodalom létrehozásán munkálkodott. A *természeti törvénnyel* szemben azonban tehetetlennek bizonyultak, mert *a törvény elkülönítette őket*. A salakos

anyag (törvénytelen fluidok sűrűsödése) egyszerűen kivettetett a másodrendű napokból „tűzkarikák” formájában az ellentét szellemekkel együtt. Akik most már nem vesztették el öntudatukat, gonoszságuk démonivá „fejlődött”.

A másodrendű napok „vonzása” törvényes fejlődési pályára kényszerítette a kivetett tűzkarikák „anyagát”, amelyből **újabb világok, majd harmadrendű napok képződtek**. A tűzkarikák kiválását és a belőlük való világképződéseket *a lefokozódások spirálkörének is nevezhetjük*, mivel – mint később látni fogjuk - ez *a lefokozódás folytatódik: negyed-, ötöd-, és hatod rendű naprendszerek formájában*. E lefokozódási spirálkörben a **Földünket is magába foglaló naprendszer középpontja hatod rendű (!) nap**. Ugyanígy a Tejútrendszer egy *ötöd rendű naprendszer*. Ebből már fogalmat alkothatunk a teremtettség „méreteiről”, a félanyagi és anyagivá sűrűsödött extra galaxisok „hierarchiájáról”, a bukás mélységéről és földünk süllyedtségéről.

A másodrendű napokon maradt, törvényes útra tért és azon munkálkodó szellemek befejezván „vezeklési” feladataikat visszatértek az általuk korábban elhagyott törvénybe. A másodrendű napok átmenetileg „lakatlanokká” váltak. A mindenség bölcs alkotója a szeretet és kiengeztelődés jegyében – itt nem részletezett nagyszerű fejlesztési folyamat segítségével - un. *másodteremtésű szellemekkel* népesítette be a lakatlanná vált világokat. **E törvényes és szép paradicsomi világok szellemiek voltak, mivel ez felelt meg az isteni célnak: összekötő és kibékítő kapocsként működni a törvényes felvilágok és a megátalkodott bukott szellemek alvilágai között. E kibékítő kapocs az ellentét megtérését szolgálta.** Lakóit a messiások tanították, *feladatuk a törvényes fejlődés és a tökéletességre jutás*. Munkájuk közé tartozott a bukott alvilágok felőli kísértésben való helytállás, mivel ezáltal a példamutatás által segítették a bukottak megtérését. Tisztában voltak az ellentét létezésével és működésével, mégis bekövetkezett a *harmadik szellembukás*, a tilosra irányuló *kíváncsiság* által. Ezt követően (itt nem részletezett folyamat során) az engedetlenségükhöz *az érzékiség és a gőg is párosult*. Az alacsonyabb világokban előidézett káoszt a törvények folyamatosan „rendbe tették”. A lefokozódás további spirálkörében *negyed, ötöd és hatod rendű naprendszerek* képződtek egyre anyagiasabb és érzékibb világokkal, hiszen a kiválások mindig Isten törvényeivel való szembe helyezkedés folytán jöttek létre. Ugyanakkor e világok sűrűsége, tápláléka megfelelt a bukottság szintjének, így

törvényes fejlődést biztosított az Örök Szeretethez való fokozatos visszatéréshez. Nagyszerű - a Bölcs Gondviselés törvényei szerinti - fejlődés keretében, itt nem részletezett módon, de hihetetlen csodálatos precizitással folyt és folyik a bukott szellemek, erők és az anyag szakadatlan megváltása. (ld.még:II./5, III./4, VI./5.pontok alatt)

II. AZ ANYAGI VILÁGOK TEREMTÉSE ÉS FEJLŐDÉSE. A FÖLD

Az előzőekben igen leegyszerűsítve vázolt teremtési és helyreállítási folyamatban láthattuk, hogy a törvény mindig kiközösíti a leginkább ellenszegülő szellemeket, erőket és anyagokat. Ezáltal *a lefokozódás spirálköre mentén újabb naprendszerek és világok keletkeznek* a kiválások és újraképződések - a törvény által irányított – rendszerében. E kiválások és újraképződések egyben távolodást is jelentenek Istentől, ugyanakkor azonban a törvény biztosítja felemelkedésük lehetőségét, és ez is szakadatlanul folyik. *Tehát a többszörös bukás Isten szeretete és kegyelme által többszörösen kerül kiengesztelésre és helyreállításra.*

A Szentírás Teremtéstörténete tudományosan helyes, hittanilag igaz nem lehetne, ha csak a Földre szorítkozna. *Az egész mindenségről szóló képet öleli fel.*

Így szól: *„Kezdetkor teremtette Isten az eget és a földet. A föld puszta volt és üres, sötétség borította a mélységeket, és Isten lelke lebegett a vizek fölött. Isten szólt: „Legyen világosság”, és világos lett. Isten látta, hogy a világosság jó. Isten elválasztotta a világosságot a sötétségtől. A világosságot nappalnak nevezte Isten, a sötétséget pedig éjszakának. Azután este lett és reggel: az első nap.”*

Keressük ebben képletesen leírva a holt anyag életre keltését, a mindenség felébresztését. Isten, az ég, a sivár föld és a sötét mélység: Isten, az ösvilágosság és a holt semmi.

Isten így szólt: „Legyen világosság” - és a mindenség életre kelt. Isten lelke a víz felett annyi jelent, mint Isten az ösvilágosságban.

A második napon Isten így szólt: „A vizek közepén keletkezzék szilárd boltozat, és alkosson válaszfalat a vizek között. Úgy is lett. Isten megalkotta a szilárd boltozatot, és elválasztotta vele a boltozat fölötti és a boltozat alatti vizeket. Isten a boltozatot égnek nevezte”.

A menny az ősvilágosság, a víz az élő mindenség, mely az ősvilágosságot környezte. Az elsőteremtésű szellemek bukása következtében Isten elválasztotta a boltozat fölötti és a boltozat alatti vizeket: az *ellentétet a törvénytől*.

A harmadik napon szólt Isten: „Gyűljenek össze az ég alatti vizek egy helyre és emelkedjék ki a száraz.”

Ez az ősnapok keletkezése. A teremtéstörténet nem említi az elsőteremtésű szellemek bukását, de később, az ördög kísértésénél a Paradicsomban meglévő tényként állítja oda.

A negyedik napon teremti Isten a csillagokat, és a napot, és elválasztja a napokat és az éveket egymástól.

Ez a részt sokan félreértették. A világok nem egyszerre és nem egyforma gyorsan fejlődtek

Az ötödik napon teremtette Isten a vízi állatokat és a madarakat. Ezek valamennyi világ fejlődésénél megtörtént „földtörténeti korok” szerinti hullók, növényevők és madarak fejlődését jelentették. **A hatodik napon** teremtette Isten az élő állatokat és magát az *embert*. Ez a korábbiakban nem részletezett másodteremtési mű keretében történt. *A Biblia által írottak szerint Isten az embert a földből teremtette és lehetével adott neki életet. Igen! A korábban törvénytelen szellemfluidok Isten egy teremtő gondolata által váltak élő szellemi princípiummá (un „embrió szellemmé”) az Istenből áradó életerő szakadatlan fejlesztése közepette.* Ugyanis a törvénytelen szellemi fluidokra is hatott az isteni életerő szakadatlan kiáradása és a törvények fejlesztő ereje. Így elérvén a fejlődésük csúcspontját az isteni gondolat a mechanikus életprincípium éltető ereje mellé értelmi (szellemi) princípiumot helyezett beléjük. *Leírhatatlanul hatalmas és dicsőséges műve ez a Teremtő Mennyei Atyának.*

A teremtéstörténet a bukásig csupán a teremtés vázlatos képének tekinthető, a nagy egészre vonatkoztatva ősigazságnak kell elfogadnunk. **A Paradicsomban való bezártság a természettörvény védelmét és egyben a „tilos” határokat is jelentette. Ádám és Éva (=duális egységben élő paradicsomi szellemek) hallotta(ák) az angyalok hangját,** amely figyelmeztette őket az ellentétéhez való közeledés és a vele való érintkezés veszélyeire és következményeire.

A bűnbeesés és a bukást követő paradicsomi kiűzetés, a kígyó megátkozása mind mély allegorikus igazság. A lefokozódás spirálkörében a tűzkarikák formájában történt kiválások és új világ-

alakulások során jutunk el az eredeti paradicsomból (másodrendű napok) a Földünkig, mely – mint korábban említettük - egy hatodrendű naprendszerben foglal helyet. Ugyanígy a Tejútrendszer ötödrendű naprendszer. Szintén korábban már említettük, hogy a lefokozódással egyre sűrűbb és anyagiasabb világalakulatok keletkeztek, melyek nagy száma csillagászati mértékekkel sem fogható át. Tudjuk tehát, hogy e világok „anyagát” törvénytelenül sűrített *szellemi fluidok* alkotják, de ugyanakkor fontos ismételten megjegyeznünk, hogy **mag a természet, mely éltető atmoszférát biztosít a törvényben való munkálkodáshoz és javuláshoz tiszta, igaz és a gondviselés hatalmas kegyelmi ajándéka.**

(Részlet a „Keresztény hittan útkeresőknek” c. letölthető könyvből)

A téma kimerítő tárgyalását ld. a „Szellem, erő, anyag” c. letölthető könyvben.